

Povestea lui Albert

„Albert, dacă mai lași o dată să cadă coșul cu chifle, o vei păți. Pe deasupra, de data aceasta o voi spune tatălui tău.”

Așa i-a vorbit enervat meșterul Linz tânărului său ucenic, care, spre supărarea sa, lăsa multe să-i scape din mâini, încât ai fi crezut că degetele sale nu fuseseră făcute pentru ținut bine, ca ale celorlalți oameni. Albert stătea acolo de-a dreptul consternat. Meșterul său avea, de fapt, motive să fie supărat pe el. Vai de el dacă își punea amenințarea în aplicare și îi comunica tatălui sever, cât de neatent era fiul său la muncă. Tata nu cruța, aceasta o știa Albert. Destul de frecvent făcuse el cunoștință neplăcută cu bastonul acestuia și trebuia să admită că mereu meritase cinstit pedeapsa.

Părinții lui Albert erau creștini credincioși. Oricât de sever era tatăl său uneori, Albert știa totuși, că numai părinteasca sa dragoste grijulie îl făcea să procedeze așa cum o făcea. De multe ori, băiatul văzuse lacrimi în ochii tatălui și ce însemnau ele, știa el bine. El era subiectul grijii deosebite a părinților săi, care nu aveau pe inimă nimic altceva mai mult, decât să-și vadă copiii umblând pe calea pe care mergeau ei înșiși, și anume, în urmarea lui Isus.

Când Albert se gândea la toate acestea, i se înmuia inima de tot. Din nou lua cele mai bune hotărâri și se ruga seara în cămăruța lui de dormit, așa cum o făcuse deja de multe ori. Dar, din nefericire, nu ajungea la o decizie reală, la o adevărată predare a inimii Domnului Isus.

Așa au trecut anii de ucenicie. După terminarea perioadei sale de ucenicie, Albert a venit într-o brutărie din Siegerland. Noul său meșter era în același timp birtaș, iar aceasta era o fatalitate pentru tânăr. Albert mergea duminica, într-adevăr, de cele mai multe ori într-o adunare creștină din localitate, așa cum era obișnuit de acasă. Dar tot restul timpului său liber îl petrecea cu prietenii săi lumești, care nu îi aduceau un câștig interior, dar trezeau cu atât mai mult în el dorința să cunoască lumea și lucrurile ei. Cu ei stătea seara la colțul străzilor, ca să schimbe cu ceilalți noutățile zilei și să glumească cu tinerele fete ușurate. Părinții săi, pe care îi vizita regulat, trebuiau să constate mereu cu tristețe, că Albert al lor dădea tot mai mult și mai mult înapoi lăuntric. Din nefericire, părea că și din partea creștinilor, pe ale căror străngeri le frecventa, aflase puțină încurajare, pentru că la interesările lor au obținut de mai multe ori informația prostească: „Albert frecventează regulat orele de adunare. Ce să ceri mai multe de la un tânăr de nouăsprezece ani?” - așa ca și când odată cu mersul la adunare totul ar fi bine.

Apoi a venit perioada stagiului militar. Albert a fost recrutat la dragoni. N-o ducea rău. În al doilea an a devenit ordonanță la căpitanul de cavalerie. Viața în casa acestui bărbat bogat, multele sindrofii, care sub anecdotă și glumă ascundeau adesea multă frivolitate și mult păcat, exercitau din nou asupra sa o influență dăunătoare. Și relația animată pe care Albert o întreținea cu vărul său, care slujea în aceeași garnizoană și era un om total necredincios, a contribuit și ea ca situația s-o i-a în jos pe planul înclinat tot mai mult și mai mult. După terminarea stagiului său militar, el a obținut prin acest văr un post de calfă într-o brutărie care era iarăși legată de o cârciumă.

Nu este de mirare că pentru Albert, prietenii săi credincioși au devenit tot mai incomozi. Ar fi preferat să le vadă spatele. Când fratele său, Richard, care îl vizita, l-a întrebat odată: „De fapt, tu te mai rogi?”, răspunsul primit a fost:

„Nu, am renunțat la aceasta. Tot nu folosește la nimic.”

În acea perioadă, orice altceva trecea la el pe plan secund în fața dorinței sale de a putea s-o aibă pe Else cea cu părul negru, fiica unui birtaş. Iar Else, care-l plăcea pe tânărul harnic, a reușit să obțină consimțământul părinților pentru alegerea ei. Căsătoria a fost serbată vesel și deoarece părinții miresei erau destul de bătrâni și doreau să se retragă din afacere, tinerii au preluat toată întreprinderea. Părea că lui Albert îi reușește totul. I s-au născut două fiice drăgălașe, Elisabeth și Minna, și erau toată bucuria tatălui lor. Și afacerea mergea bine. Firește că nu era o viață liniștită. Aproape douăzeci și cinci de ani au trecut în activitate neobosită, în agitație zi și noapte. Dar succesul nu lipsea. Averea s-a înmulțit de la an la an. El putea să-și îngăduie să închirieze un teren de vânatoare și să-și permită unele distracții de oameni bogați. Așa că nu duceau lipsă de bunul pământesc. Probabil că el voia să-și spună împreună cu bogatul din cunoscuta pildă: Ai multe bunuri strânse, mănâncă, bea și veselește-te! Dar care era situația cu sufletul său? Ah, în privința lui devenise un nebun. El nu se gândea la suflet.

Dar apoi a venit momentul când Dumnezeu sfânt a vorbit cu el. Foarte brusc - cele două fiice crescuseră între timp, devenind fete înfloritoare - Elisabeth, cea mare, s-a îmbolnăvit. Ce a putut să facă știința medicală, s-a făcut. Cu toate acestea, boala a luat un curs grav. Se apropia de moarte.

Într-o după-amiază, pe când tata, cu lacrimi în ochi, stătea lângă patul copilului său bolnav de moarte, acesta i-a spus:

„Tată, știi că trebuie să mor. Unde voi ajunge? Ah, nu m-am gândit desul la sufletul meu, nu m-am îngrijit suficient de el. Tată, dragă tată, nu poți să mă ajuți? Sunt atât de speriată! Aș putea să merg la pierzare pentru totdeauna!”

„Elisabeth, copilul meu”, a răspuns tata cu voce gătuită, „am avut, într-adevăr, un tată credincios și o mamă dragă, credincioasă, dar eu n-am luat-o niciodată în serios cu ce mi-au spus ei adesea. Am mers pe propriul meu drum și pe acesta, inima mea a rămas goală.”

„Dar atunci ce să fac, dragă tată? Nu mai am timp de pierdut. O, tată, ajută-mă!”

Stăruitor, frumoșii ochi mari ai copilului său se îndreptau spre el. Priveliștea l-a tăiat la inimă. Și-a adunat forțele cu greu.

„Copilul meu drag”, a strigat el, „știi sigur că numai *Unul* poate să ajute și acesta *este Isus*. O, dacă ar fi aici scumpa ta bunică; ea ți-ar putea spune mai bine!”

În hohote de plâns, bărbatul puternic s-a prăbușit. Mama și Minna l-au scos din camera bolnavei. A trebuit să se culce în pat.

Elisabeth și-a împreunat mâinile.

„*Isuse!*”, a ieșit încet de pe buzele sale. Numele nu avea un sunet străin pentru ea. Revistele creștine, care fuseseră trimise regulat de unchiul ei, Richard, îi povestiseră multe despre El. În una dintre ultimele scrieri fusese vorba despre tâlharul de pe cruce, care se adresase Mântuitorului care atârna lângă el, cu rugămintea: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în împărăția Ta!” [Luca 23.42] Nu fusese aceasta în ultimul ceas, când omul acesta, dându-și seama de faptele sale rele, își căutase refugiul la Mântuitorul? Și acest Mântuitor minunat nu-l respinsese, ci i-a spus minunatul cuvânt: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în paradis”. Nu putea atunci și ea să vină prin credință la acest Mântuitor, care îndurase acolo, pe cruce, judecata pentru păcătoși - deci și pentru ea?

Când mama a venit câteva clipe mai târziu la patul lui Elisabeth, a auzit-o șoptind pe bolnava care zăcea acolo cu ochii închiși:

Prin porțile morții mă duce,
Visând mă conduce,
Și mă eliberează deodat'.

Deja curând după aceea, trăsăturile plăcute s-au schimbat. Un zâmbet înconjura buzele palide. Încă un suspin adânc s-a smuls din pieptul tânăr și totul era liniștit. Duhul lui Elisabeth părăsise pământul.

Plângând, sărmana mamă s-a dus în camera soțului, ca să-i aducă la cunoștință cele petrecute. Bărbatul adânc mâhnit a primit știrea hohotind de plâns și a strigat cu amară autoacuzare:

„Eu sunt vinovat că ea a trebuit să moară așa de tânără! Domnul m-a căutat deja de mult, de mult. El mi-a dăruit dragoste, părinți credincioși, un frate credincios, dar diavolul mereu s-a priceput să mă împiedice prin alte lucruri. Acum trebuie Dumnezeu să-mi ia copilul, ca să vin, în sfârșit!”

Și din nou corpul său a fost zguduit de hohote violente.

„O, Dumnezeule!”, a exclamat el, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, „oare nu este deja prea târziu pentru mine? Mai pot să vin?”

Răspunsul la această întrebare l-a primit prin fratele său, care la vestea despre moartea nepoatei sale se grăbise imediat într-acolo.

„Cuvântul lui Dumnezeu spune: «Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult»” [Romani 5.20], - a proclamat Richard.

„Da, acesta este cuvântul potrivit pentru mine! O, Dumnezeule, ce mare este harul Tău!”

Iar apoi era minunat să vezi cum a fost mai departe cu bărbatul care din cauza mării sale vini era complet pocăit. N-a fost nevoie de alte cuvinte încurajatoare. El, care până atunci nu putuse decât să suspine și să plângă, a început dintr-odată să laude tare marele și minunatul har de neînțeles al lui Dumnezeu. El mulțumea lui Dumnezeu și-L lăuda, că El îl urmăsea cu dragoste atât de mult timp, pe el, permanentul împotrivor, că l-a purtat atâta timp și, în sfârșit, îi iertase complet toate păcatele sale multe și grele. Ziua plecării acasă a copilului său a devenit pentru Albert începutul pentru o viață nouă.

Zguduirile sufletești istoviseră între timp așa de tare trupul său, încât el nu era în stare să ia parte la înmormântare. Nu putea să părăsească patul. Dar în fața tuturor prietenilor și a rudelor care veneau la el, depunea o mărturie deschisă prin aceea că se condamna pentru viața sa de până atunci și, înainte de toate, îl lăuda pe Dumnezeul harului, care nu-l părăsise, ci îl atrăsese la El numai din bunătate.

Convertirea lui Albert era așa de temeinică, încât în curând i-a devenit limpede: cârciumar nu poți să rămâi în continuare. Și prietenilor de vânătoare le-a spus adio. La această hotărâre era explicabil că vechii săi prieteni s-au retras toți foarte curând. Astfel i-a fost relativ ușor să se desprindă de toate vechile relații care îl legau de lume. O rudă l-a sfătuit să-și transforme birtul într-un restaurant fără băuturi alcoolice. Dar el nu voia să se oprească la jumătatea drumului. El și-a vândut toată averea și a cumpărat în localitatea învecinată o casă mică cu grădină, unde putea să locuiască fără griji el cu ai săi - averea îi ajungea pentru aceasta.

Asupra soției și a fiicei, convertirea soțului și a tatălui făcuse o impresie profundă, dar, din nefericire, la o adevărată schimbare a mentalității nu s-a ajuns la ele.

Îngrozitorul război mondial se terminase, dar odată cu aceasta, Germania încă nu avea odihnă. Efectele tratatului de la Versailles erau devastatoare și, ca un demon înspăimântător, la început

încet, apoi mai repede și mai repede, s-a apropiat inflația. Și averea lui Albert a dispărut ca ceața în fața soarelui. Debitorii săi ipotecari i-au rambursat ipotecile de prim rang în marcă de hârtie, care în câteva zile au fost cheltuite. O ipotecă de 18 000 de mărci-aur i-a fost restituită în patru găini. Așa se face că familia, odinioară avută, stătea foarte curând în fața nimicului total și ar fi avut, într-adevăr, motiv să dispere. Dar Albert nu și-a pierdut curajul. El a început curajos să muncească din nou pentru sine și pentru ai săi. Cu toate că aceasta nu era ușor la vârsta sa înaintată, el a făcut-o totuși cu inima veselă. Mulțumirea tăcută a soțului ei, râvna sa neobosită, în plus grijile zilnice care o apăsau, au adus-o pe doamna Else cu timpul la o meditare serioasă. Ea văzuse scurgându-i-se printre degete toate lucrurile pe care se bazase. Fiecare zi îi amintea de instabilitatea vieții. Și dacă venea acum moartea, cum va fi atunci? Cât o să valoreze viața ei în lumea cealaltă? Se va întâmpla cum s-a întâmplat cu bancnota albastră de o sută de mărci, care, în ciuda ștampilei autenticității sale, devenise așa de nevaloroasă? Nu era și la ea multă aparență? Desigur, de păcate grosolane fusese păzită și, de asemenea, o soție și mamă harnică și conștiincioasă fusese, dar cât de multe nu erau în viața ei de care trebuia să se rușineze, pe care ea trebuia să le condamne! Iubirea de sine, egoismul și dorința de a fi pe placul oamenilor au jucat și ele un rol în viața ei. Cum să rămână ea în picioare în fața Dumnezeului sfânt cu asemenea însușiri?

Într-o seară, după masă, Albert a citit Psalmul 73, care începe cu cuvintele: „În adevăr, Dumnezeu este bun față de Israel, *față de cei cu inima curată*”. La aceste cuvinte, cititorul a privit involuntar la soția sa și a văzut cum își ștergea ochii. Și ea l-a privit și, întrerupându-l din citit, a spus suspinând adânc:

„O, Albert, dacă aș putea să aplic aceasta și la mine! Dar cum ar putea Dumnezeu să fie bun cu mine? Eu n-am inima curată!”

Soțul, care observase deja de câteva zile că ceva se petrecea cu soția lui, a răspuns:

„Cuvântul vrea să spună și: „cu inima sinceră”. Dumnezeu îl ajută pe cel sincer să reușească. Și cine merge la Isus cu inima sinceră, acela poate să audă din gura Sa cuvântul: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară.”

Da, să vină! „Pe cel care vine la Mine!” Dar cum să vină ea, cum să se apropie de Cel care este sfințenia în persoană? Ea l-a privit neajutorată pe soțul ei.

„Ascultă ce spune Osea”, a spus atunci Albert, căruia tocmai îi venea în minte un pasaj din acest profet. El a deschis acolo și a citit: „Luați cu voi cuvinte și întoarceți-vă la DOMNUL. Ziceți-I: *«Iartă toată nelegiuirea»*.” (Capitolul 14.2.)

„Da”, a răspuns soția, dându-i lacrimile, „Cu altceva nu pot să vin, pentru că la mine totul este rău.”

„Ei, atunci să citim ceva mai departe, dragă soție! În Versetul 4 al aceluiași capitol se spune: „Voi vindeca necredința lor, îi voi iubi nestingherit.”

„Cum, scrie aceasta acolo?”, a exclamat ea hohotind de plâns, și totuși cu mare bucurie. „O, aceasta este destul, destul și pentru mine! El vrea să vindece necredința mea și să mă iubească. O, atunci vreau să vin cu plăcere!”

Și ea a venit. N-a durat mult și Duhul lui Dumnezeu a adus sufletul căutător la o completă apucare a harului divin, revelat în Hristos.

Minna, acum singura fiică a prietenilor noștri, care astfel a văzut cu ochii ei pentru a doua oară minunea unei convertiri, primea în relația zilnică cu ambii părinți, acum așa de fericiți, cea mai admirabilă lecție intuitivă. Și se știe că o bună lecție intuitivă este cel mai bun profesor. Întrebări

peste întrebări se iscau în ea. N-ar trebui să merite osteneala să se dea în proprietate unui Mântuitor care poate să facă așa de bogat și de fericit cum erau acum tata și mama, în ciuda tuturor grijilor pământești? Această întrebare și altele reveneau mereu și ea nu le evita. N-a durat nici la ea mult până a primit răspunsul. Ea a găsit fericire și pace în prețiosul sânge al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată, și cu hotărârea inimii s-a așezat și ea, începând de atunci, de partea lui Isus.

Astfel i-a atras harul pe toți de partea sa. Casa prietenilor noștri s-a dovedit a fi de atunci o adevărată Betania, unde Domnul Isus putea oricând să intre și să rămână și unde se potriveau cuvintele frumoasei cântări a lui Spitta:

O, scump cămin, în care toți pe Tine
Te preamăresc mereu, Isus Cristos!
Și unde din mulțimea care vine,
Tu ești cel mai iubit și prețios.
Acolo orice suflet Te dorește,
Și orice ochi spre Tine-i îndreptat,
Și voia Ta oricine-a ști dorește,
Fiind de-al Tău Cuvânt mișcat.

Titlul original: „Alberts Geschichte”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 122-132.